

VISZONTLÁTÁS

Nagyot dobant a szívem az idei tanév első Szülői Munkaközösségi értekezletén, mikor a kezünkbe kapott eseménynaptárt lapozgatva ezt láttam: Szept. 23-25 Magyarok Európai Fesztiválja - XX. Határon Túli Magyarok Fesztiválja (Kárpátalja, táncosok) Csak nem ??? Talán újra eljön a tavaly már vendégül látott táncsoport Eszenyből?

- De jó lenne,- gondoltam magamban. Micsoda öröm lenne újra találkozni a fiatalokkal, akikkel tavaly megismerkedtünk.

Egészen a megbeszélés végéig kellett várnom, mire kiderült, valóban az a táncsoport érkezik ismét Pellérdre, amelyet tavaly is vendégül láttunk. Mondanom sem kell mekkora volt az öröm otthon, mikor lánykámnak elmondtam. Szerencsére örökölte tőlünk a vendéglátás szeretetét, szívesen ismerkedik, barátkozik. Már többször volt szerencsénk vendégül látni határainkon kívül rekedt magyarokat, és elmondhatom, mindig nagy élmény volt az egész család számára. Az internetnek köszönhetően, azóta is „tartjuk a kapcsolatot” szinte mindegyikkel.

Haza érve rögtön kerestük a tavaly vendégül látott lányokat, hogy megérdeklődjük jönnek-e Ők is a csoporttal? Kingánk sajnos nem tudott most jönni, de megtudtuk, hogy Veronika itt lesz. Rögtön kezdődött a szervezkedés, mert dolgoztam volna azon a hétvégén. Szerencsére kolléganőim tudják, milyen fontosak nekem ezek az események és némi műszak csere-bere után sikerült szabaddá tennem magam.

Szercán Medgyesi Antal igazgató megbeszélést tartott az iskolában, megtudtuk, hogy 21 fő érkezése várható, pénteken a késő esti órákban. Előtte Pécsen, a Dóm téren lépnek fel, a Határon túli Magyarok Fesztiváljának Gálaestjén. Lili lányommal úgy döntötünk megnézzük a fellépésüket, így legalább hamarabb viszont láthatjuk kedves ismerőseinket.

A térre érve azt tapasztaltuk, nincs túl sok néző, sok üres szék árválkodott. De szerencsére, a műsor kezdetére szépen, lassan benépesült a tér, talán a

zene csalogatta oda az embereket. A köszöntők után kezdetét vette a tánc. Elsőként a pécsi Tanac táncgyűttes lépett színpadra, majd egymást követték a határon túlról érkezett csoportok. Felléptek Erdélyből, Vajdaságból, Felvidékről, Muravidékről, Drávaszögből, Szlavóniából érkezett táncosok.

Persze a mi szívünknek a Kárpátaljáról, Eszenyből érkezett Rítmus Néptáncgyűttes műsora volt a legkedvesebb.

Fellépésük után, rögtön megkerestük Őket és mondhatom, nagy-nagy öröm volt a viszontlátás. Megbeszéltük, hogy Veronikánk egy hasonlóan kedves, bájos kislánnyal, Petrával, újra a vendégünk lesz. Ekkor mi hazaindultunk, hogy meleg vacsorával várhassuk Őket.

Este 10 után jött a telefonos értesítés, hogy hamarosan érkeznek a Községháza parkolójába. Mire kiértünk, gyülekezni kezdett a vendégvárók kis csoportja, örömmre szolgált, hogy „új” vendéglátó családok is voltak a

várakozók között. És végre megérkezett a busz. Mivel nekünk már megvoltak a vendégeink, gyorsan összeszedtük a csomagjainkat és hazaindultunk.

Otthon a lányok kicsomagoltak és közben beszélgettünk, mi történt velük-velünk az elmúlt egy évben. A bőröndökből szebbnél-szebb táncos ruhák kerültek elő. Elmondták, hogy másnap, a szüreti felvonulásunk utáni műsorra többféle táncval készültek, ezért a sok szép ruha. Külön ruhájuk volt a keringőhöz, polkához, gyönyörű piros rakott szoknya és sok-sok alsószoknya lepte el a szobájukat. Elmesélték milyen hosszú, kalandos utazásuk volt. Éjjel egy órakor indultak

otthonról, útközben durrdefektet kaptak, ami miatt gumiszertelőt kellett keresniük. De végre itt vannak!!! Miután lemosták magukról a hosszú út porát, megvacsoráztunk és nyugovóra tértünk, mert mindannyian elfáradtunk és tudtuk, a másnap is mozgalmas lesz.

Szombaton, a reggeli után folytattuk a beszélgetést, a lányok felvették a kapcsolatot szüleikkel, otthon maradt baráttaikkal. Sajnos nagyon kevés volt az időnk egymásra, mert készülődni kellett a Szüreti Mulatságra. Kivasaltam a fellépő ruháikat, mert a hosszú út a bőröndben, kissé megviselte őket. A nagy feladat ezután következett számomra, el kellett készítenem a fellépő frizurájukat is. Két nem akármilyen fonott copf, a végükön összekötve. És persze nem csak a két vendégünkét fonogathattam. Lili lányom is ragaszkodott az ugyanilyen hajviselethez. Mindezen „megpróbáltatások” után gyorsan megebédeltünk, a táncosaink felöltöz-

tek és már kezdődött is a felvonulás. Talán a jó időnek, talán a megállóhelyeken megkóstolt finom boroknak köszönhetően, remek hangulatban telt a délután. A táncosok ismét kitétek magukért! Végig táncolták a falut, kicsik-nagyok egyaránt.

Mikor a menet visszaért a parkba, táncosaink megpihenhettek egy kicsit, mert a színpadon gyermekelőadás zajlott. Mi, felnőttek az Ő fellépésüket vártuk legjobban. És nem hiába! Jó volt látni ezeket a

fiatalokat, milyen magas színvonalú produkcióval készültek idén is. Szívükelkük benne volt minden tánclépésben.

Különböző táncok között, pillanatok alatt átöltöztek a buszukban, és máris újra színpadon voltak. Szereplésük után haza mentünk, gyors fürdés, átöltözés és máris siethettünk vissza a közös vacsorára. Az iskolában nagyon finom ételekkel vártak bennünket. Miután elfogyasztottuk, sütítettünk, iszogattunk egy kicsit és közben jókat beszélgettünk.

A csoport vezetője, Szabó Tibor elmesélte milyen nehezen tudta összehozni ezt az utazást, milyen gondok vannak a vízumszerzéssel, milyen nehéz

előteremteni az utazás költségeit. De elmondta, mindezt szívesen tette, mert tavaly nagyon jól érezték magukat Pellérden.

Már jóval elmúlt éjfél mire hazaértünk. Otthon azután a lányokkal tovább folytattuk a beszélgetést. Elmondták, hogy Eszeny Ukrajnában, Kárpátalján, közvetlenül a magyar-ukrán határ mellett található. Több mint 4000 lakója van. Meséltek szüleikről, testvéreikről, iskoláikról. Elmondták, milyen nehezen tanulják az ukrán nyelvet. Elég késő, illetve korán volt mire ágyba kerültünk. Lili lányom, nem akart lefeküdni, nem akart aludni, mert tudta, hogy ébredés után a lányok útnak indulnak, hazafelé. A vendéglátás legnehezebb része számára mindig a búcsú, az elválás, ezért mindig valami, egyedi kis emlékekkel lepi meg a vendégeket.

Vasárnap reggeli után, összecsomagoltunk, készítettem enni-inni-nassolni valót a hosszú útra. A Községháza parkolójában gyülekezett újra a csoport, ha lehet még fáradtabban, mint ahogyan megérkeztek péntek este. Szinte mindenkinek rövid volt az éjszaka. És eljött a pillanat, mikor indulniuk kellett. Minden családnál még egy fénykép, még egy ölelés, egy utolsó viszontlátásra. És ekkor Szabó Tibor búcsúzott: - Igen, viszontlátásra Kárpátalján. Ez még nem a hivatalos meghívás, de szeretnénk viszonzni, azt a kedves vendéglátást, amiben immár másodszor volt részünk itt Pellérden. Szeretnénk, ha jövőre a vendéglátók jönnének el hozzánk, Eszenybe! Talán mondanom sem kell, hogy derült fel Lilikém arca. Így már Ő is a viszontlátás reményében mondta:

Viszontlátásra!

Matesz Zoltánné

